

HOOFDSTUK EEN

De dag dat mijn leven spectaculair uit koers raakte, proefde je de lente in de lucht, fris en zoet als gras na een flinke regenbui.

Terwijl ik op het wandelpad in het koude zonlicht luisterde hoe Simon Earnshaw onze verloving verbrak, werd ik getroffen door de zee van goudkleurige bloemen om ons heen. Eerder had ik niets anders dan vreugde gevoeld bij het zien van de blauwgrijze lucht boven Londen en de aanblik van de vrolijke gele hyacinten die bloeiden in Hyde Park. Tóén dacht ik dat die narcissen betekenden dat er betere tijden in het verschiep lagen. Nú zag ik de waarheid. Zoals ik direct had moeten zien; ik sprak de taal van bloemen immers beter dan wie ook.

Narcis. *Narcissus*. Betekenis: onbeantwoorde liefde.

De natuur deed vandaag geen moeite om subtiel te zijn en zelfs in een ontstellende situatie als deze kon ik de ironie ervan wel waarderen, de manier waarop de bloemen met hun hoofdjes knikten als bazige roddelantes die genoeg schepten in andermans rampspoed, als om te zeggen: *Zie je nou wel*.

‘Dit is dus precies wat ik bedoel, Marigold,’ zei Simon met een ongeduldige zucht. Hij keek afkeurend naar me. ‘Ik probeer je te vertellen dat we niet bij elkaar passen en jij staat erbij alsof je elk moment in lachen kunt uitbarsten. Dat is niet juist. Het is niet... betamelijk.’

Betamelijk. Een interessant woord, of niet soms? Ik wist nooit precies wat het betekende. Simon had daarentegen een hele bérig ideeën over het soort gedrag dat betamelijk was voor een jongedame. Blijkbaar konden die ideeën hoofdzakelijk worden teruggebracht tot: pre-

cies het tegenovergestelde van Marigold Bloom.

‘Het spijt me, Simon,’ antwoordde ik, en ik slikte mijn geamuseerdheid weg omdat er eigenlijk niets grappigs aan de hele situatie was. ‘Ik beloof dat ik harder mijn best zal doen om...’

Simon onderbrak me met een ongeduldig wuiven van zijn hand. ‘Het is te laat, Marigold. Ik heb het keer op keer geprobeerd, maar het heeft geen zin... Jij bent gewoon niet wat een echtgenote hoort te zijn.’

Dat was nieuw. Iets ijskouds kroop langs mijn rug omhoog. ‘Wat hoort een echtgenote dan te zijn?’ vroeg ik, en ik verafschuwde het dat mijn stem zo klein klonk.

Simon nam me kritisch in zich op en ik wist wat hij zag: een wilde bos roodgouden krullen die koppig weigerden zich te gedragen, twee kalme grijze ogen in een rond gezicht met kuiltjes en een lichaam dat de aandacht trok waar het ook ging – een dik lichaam, een voluptueus lichaam, een weelderig lichaam met zachte, brede rondingen. Mijn lichaam wekte doorgaans een van twee mogelijke reacties op: óf mensen trokken hun neus ervoor op in de wens dat ik mezelf kleiner maakte óf ze koesterden het wellustige verlangen om onder mijn rokken te komen. Simon leek altijd beide reacties te hebben gehad.

Misschien was dat het probleem.

‘Weet je, Mari, je bent gewoon...’ Simon zweeg even om na te denken. Hij wapperde met zijn handen in een gebaar dat mijn volledige verschijning omvatte. ‘Te veel,’ zei hij ten slotte met een diepe zucht.

Ik verstijfde en voelde het bloed naar mijn wangen stijgen.

Te veel. Het was niet de eerste keer dat hij zoiets zei, maar het deed evengoed pijn.

Want ik was blij met mezelf. Ik was blij met mijn lichaam. Ik was blij met mijn haren. Ik was blij met het feit dat ik opviel in een menigte.

Ooit dacht ik dat Simon ook blij was met die dingen. Die indruk had hij in elk geval gewekt toen hij druk doende was me te zoenen en te vertellen hoe geweldig ik was, terwijl hij intussen de achterkant van mijn jurk probeerde los te maken, terwijl hij intussen hijgerige beloftes deed over onze toekomst samen en zijn grijpgrage handen

over me heen liet gaan. Toen was ik blijkbaar perfect.

Nu dat stadium achter ons lag en we bij het deel waren aanbeland waar ik daadwerkelijk zijn vrouw zou worden, waren de dingen veranderd. De regels waren veranderd en het was zo snel gegaan dat ik het niet had kunnen bijhouden.

De opmerkingen waren enkele maanden geleden begonnen: kleine, onschuldige observaties over de kleding die ik droeg (te felgekleurd, te opzichtig, te extravagant), de mensen met wie ik sprak (de krantenjongen op de hoek, de dame met de kefferige dwergkees in het park, eigenlijk iedereen die mijn pad kruiste), de manier waarop ik lachte (te luid, te makkelijk, te vaak). Al die dingen bij elkaar opgeteld hadden al snel tot een algeheel gevoel van ongenoegen geleid.

Eerst lachte ik het weg. Toen de opmerkingen bleven komen zei ik tegen Simon dat ze kwetsend waren. Hij was een en al oprechte excuses, maar wierp tegen dat hij me enkel wilde helpen. Dat ik moest begrijpen dat ik me anders zou moeten gedragen wanneer we getrouwd waren, dat zijn vrouw hem in een kwaad daglicht kon stellen. Dat hij een belangrijk man was, een respectabel man.

Ik probeerde te luisteren. Ik wilde dat hij gelukkig was. Ik wilde hem gelukkig maken. Maar ik leek het nooit goed te doen. Toen was het begonnen, het smeulende, onbehaaglijke gevoel dat ik pas na weken had kunnen thuisbrengen als schaamte. Simons woorden hadden een zaadje van schaamte geplant en daarna had ik het week na week voelen groeien.

Nu had hij verbeterd trekken op zijn knappe gezicht. Zijn blauwe ogen stonden kil, zijn mondhoeken waren omlaaggetrokken.

De moed zonk me in de schoenen terwijl diep vanbinnen boosheid en trots over elkaar heen buitelden. En een vleugje angst. Want dit ging niet alleen om mij. Een huwelijk met Simon was een manier om voor mijn familie te zorgen, en dat hele plan liep nu ernstig gevaar.

‘Simon...’ Ik schraapte mijn keel in een poging het opnieuw te proberen, in een poging het (voor een dame ongepaste) venijn uit mijn stem te houden. ‘Alsjeblieft, ik...’

‘Ik heb Sarah Hardison ten huwelijk gevraagd,’ flapte Simon eruit,

en een roze zweem verspreidde zich over zijn wangen op hetzelfde moment dat hij weerspanning zijn kin ophief, alsof hij me uitdaagde er iets van te zeggen.

‘Je hebt...’ Ik knipperde met mijn ogen. ‘Hoe kon je Sarah Hardison ten huwelijk vragen,’ vroeg ik langzaam, ‘terwijl je al met mij verloofd was?’

Simon gaf een rukje aan zijn kraag. ‘Jij en ik zijn nooit formeel iets overeengekomen...’

‘Je hebt me een jaar geleden een aanzoek gedaan, Simon. We maakten plannen voor een bruiloft in de herfst...’

Hij had in elk geval nog een greintje schuldgevoel in zich, genoeg om er opgelaten bij te staan. Ik pijnigde mijn hersenen in een poging me Sarah Hardison voor de geest te halen. Ze was aardig, dacht ik. We hadden elkaar een paar keer gesproken toen ze de winkel bezocht. Ze zag eruit als een porseleinen poppetje en haar vader had een behoorlijk hoge functie bij een bank.

Simon maakte een wegwerpgebaar. ‘Dat waren maar woorden, Marigold. Wat wij hadden was leuk, toch? Plezierig. Een jeugdige bevlieging. Maar we zijn nu achttien... Het is tijd om serieus te worden; het is tijd om een rustig leven te leiden en onze wilde haren te verliezen.’

Nu had ik het gevoel dat Simon zijn vader napraatte. Het klonk in elk geval als zijn vader, die duidelijk had laten blijken dat zijn zoon wat hem betrof beter kon krijgen dan de kleindochter van een bloemist.

‘Ik dacht dat we serieus wáren.’

Daarop keek hij me meewarig aan. Hij strekte zijn arm uit en klopte zachtjes op mijn hand. Klópte op mijn hánd! Een vlaag van woede laaide in me op. Ik had mijn hele leven nog niemand geslagen, maar mijn vingers balden zich tot een vuist.

‘Het is beter zo,’ zei Simon, zich niet bewust van het feit dat ik in gedachten zijn hoofd plette als een druif. ‘Kom, dan breng ik je naar huis.’

De hele situatie leek wel een slechte droom. Gebeurde dit echt? Konden dingen zo snel, zo makkelijk ineensstorten? Een handjevol

woorden die tijdens een wandeling in het park een heel leven op zijn kop zetten. Meerdere levens.

Ik schudde zijn hand van me af. ‘Nee, dank je.’ Ik perste de woorden eruit, vastbesloten om iets van mijn waardigheid te behouden. Tot mijn opluchting had ik dat vleugje moed nog in me; ik weet zeker dat Simon deels had verwacht dat ik een scène zou trappen. Sterker nog, deels had ik dat maar al te graag gedaan, had ik niets liever gewild dan huilen, hem smeken om zijn beslissing te heroverwegen. Maar dat zou ik niet laten gebeuren; in plaats daarvan hield ik mijn gezicht en stem volkomen uitdrukkingloos, een masker van neutrale onverschilligheid waar alleen een dwaas echt in zou trappen.

Hij deed niet eens de moeite zijn opluchting over mijn stille berusting te verbergen. ‘O, goed dan.’ Hij maakte al aanstalten om weg te lopen. ‘Dan hou ik je niet op. Even goede vrienden, en zo. We zien elkaar vast snel weer.’

En met die onvoorstelbare anticlimax kwam mijn relatie met Simon ten einde. Bijna twee jaar van mijn leven, al mijn toekomstplannen... weg.

Ik bleef staan, liet het moment als een mokerslag op me inwerken en keerde toen met een diepe ademteug terug in mijn lichaam.

Hier in het park vergat je bijna dat je je midden in de stad bevond. Hier schoten jonge spruiten uit de grond omhoog, kwamen bloemen al in bloei – levendige kleuraccenten die zich tot op de platgetreden voetpaden wilden uitstrekken. Ik bewoog mijn tenen in mijn hoge schoenen. Onder de grond fluisterde het leven, wist ik, het pakte zich samen, maakte zich op om zich een weg naar boven te banen en met delicate, ranke vingers naar de zon te reiken. Een bries ritselde door de bladeren boven mijn hoofd, die nog maar net waren ontloken, stralend, levendig en vol beloften.

De lente is altijd mijn favoriete seizoen geweest. Dat is waarschijnlijk logisch voor een bloemist. De wereld lijkt te ontwaken en zich uit te strekken, de somberheid van de winter van zich af te schudden en weer tot leven te komen. Het is een tijd om opnieuw te beginnen, een frisse start te maken.

Niets was onoverkomelijk, hield ik mezelf voor. Niet echt, niet wanneer de wereld groen was en vol leven zat.

Ik trok mijn saaie grijze jas strakker om me heen. Ik had hem gekocht omdat Simon mijn vorige jas niets had gevonden, met zijn vuurrode voering en fraaie garneersels. Hij had gezegd dat die opzichtig was. Dat die het verkeerde soort aandacht trok. De enige aandacht die ik wilde was toch de zijne, had hij gezegd, of niet dan?

Dat zou vanaf nu veranderen. Alles zou vanaf nu veranderen.

Ik boog voorover naar de uitbundige narcissen, brak er voorzichtig eentje af en stak hem in mijn knoopsgat – een uitdagend goudgeel accent tegen mijn hals.

Ik moest mijn familie vertellen wat er was gebeurd. Ik wist niet goed hoe ik dat zou doen, aangezien Simons beslissing hen bijna net zo hard zou raken als mij. Voor het zover was, had ik nog wat tijd nodig, dacht ik met een vermoeide zucht. Tijd om mezelf te herpakken, tijd om te kalmeren.

Er was maar één plek waar ik wilde zijn.

HOOFDSTUK TWEE

De aanblik van bloemenwinkel Bloom's in al zijn glorie was als balsem voor mijn ziel. Toen ik het gebouw naderde waar ik het merendeel van mijn dagen doorbracht, voelde ik de bezorgdheid deels van mijn schouders glijden. Niet iedere jonge vrouw kon zeggen dat ze zo van haar werk hield als ik.

De winkeldeur was glanzend zwart gelakt en de brede etalages aan weerszijden ervan stonden vol frivole, uitbundige creaties met lentebloemen die ik zelf had geschikt en die tot mijn vreugde vaak voorbijgangers halt deden houden en naar binnen lokten. Op het uithangbord boven de deur stond in gouden letters tegen een zwarte achtergrond BLOOM'S, SINDS 1845, met een krans van goudsbloemen, rozen en madeliefjes om de woorden heen gewikkeld – een verwijzing naar de namen van de Bloom-vrouwen: Marigold, Rose en Daisy. De deur werd geflankeerd door fiere groene palmen in potten en op straat stond een kleine houten marktcar die we gebruikten om ruikertjes en boutonnières te verkopen.

'Hallo, Jane.' Ik hield mijn stem vlak en verborg alle tekenen van bezorgdheid terwijl ik het jonge meisje begroette dat achter de car stond en toezicht hield op deze tak van het bedrijf. 'Zo te zien heb je een goede ochtend gehad.'

Jane knikte tevreden. 'Die boutonnières met witte tulpen die u hebt gemaakt vielen erg in de smaak, juffrouw Bloom. U had gelijk, ze steken fraai af tegen een donker pak.'

'Mooi. Als Jack een mooie partij heeft, nemen we er straks zeker

meer mee van de markt. En de roze anemonen?’

Jane keek bedenkelijk. ‘Niet zo goed. Volgens mij gaan ze een beetje hangen.’

‘Dan moet ik iets beters zien te verzinnen met het ijzerdraad. Ze zijn zo delicaat.’

‘Inderdaad.’ Jane werd afgeleid door een naderende klant en ik ging naar binnen. Het koperen belletje boven de deur begroette me met een helder, vrolijk gerinkel.

Ik hield van deze winkel. Ik hield van de hoge ramen die uitkeken op de zonnige straat. Ik hield van de rijen bevallige palmen met hun fijne bladen die de zwart-witte tegelvloer voor de toonbank omlijstten. Ik hield van de manden met steeds weer andere bloemen: vandaag slanke paarse irissen, roomwitte magnolia’s en stervormige gouden narcissen die de ruimte vulden met hun bedwelmende geur.

Ik hield van de enorme koperen kassa naast de schaal oogstrelende chocolaatjes met viooltjes- en rozenfondant, die mijn zus Daisy en ik maakten in onze keuken en die we verkochten in speciale doosjes voorzien van het Bloom’s-logo.

Ik hield van de muur vol linten in verschillende tinten, de vazen boordevol voorbeeldboeketten die we konden samenstellen. Wanneer ik het allemaal in me opnam, voelde ik een trots die tot op het bot ging: een winkel die ik had helpen opbouwen. Een winkel die zo warm en gastvrij was dat mensen er eigenlijk niet weg wilden.

Simon vond de winkel daarentegen maar niets. Of althans, hij vond de manier waarop ik de winkel uitbaatte maar niets. *Als een man*. Ik voelde hoe mijn rug zich rechtte en mijn schouders naar achter werden getrokken. Ik zou niet toestaan dat Simon Earnshaw of wie dan ook een dreiging vormde voor deze plek.

Suzy, een van onze winkelmeisjes, zwaaide naar me vanachter de toonbank en richtte haar aandacht weer op de man die ze aan het helpen was.

‘Ik zoek iets wat zegt “Het spijt me dat ik een hekel heb aan je kat, maar ik hou écht van je”,’ zei de man, met een stem waarin wanhoop doorklonk.

Er speelde een glimlach om Suzy’s lippen terwijl haar ogen de mijne zochten. Ze wist dat ik zo’n uitdaging niet kon laten schieten. ‘Wat denk jij, Mari?’

Met getuite lippen keek ik de winkel rond. ‘Wilde hyacinten voor nederigheid, gewone hyacinten die om vergeving vragen, schik ze met een paar olijftakken als zoenoffer en doe er een blauw lint omheen,’ zei ik na even nadenken. ‘O, en enkele roze tulpen.’

Tulp. *Tulipa*. Betekenis: ik verklaar je mijn liefde.

Het tulpenseizoen was altijd een drukke periode voor ons. Rond deze tijd van het jaar werden er heel wat liefdes verklaard. Zoals gezegd was de lente dé tijd voor een nieuw begin. *Voor de meeste mensen dan*. De wrange woorden galmden door mijn hoofd.

‘Ik weet zeker dat het daarmee lukt... al zou ik ook een zakje kattekruidzaad overwegen.’ Ik glimlachte meelevend naar de man. ‘De weg naar het hart van een vrouw loopt vaak via haar kat. Zo’n gebaar kan wonderen doen.’

‘Daar zou u wel eens gelijk in kunnen hebben,’ zei de man met een zwaarmoedige zucht. ‘Doet u mij ook die zaden maar.’

‘Ik zal ze even voor u pakken,’ zei ik, en ik liet het samenstellen van het boeket aan Suzy over. Aangekomen in de achterkamer van de winkel trok ik mijn jas uit. Dit was mijn domein, de ruimte waar ik het meeste van mijn werk verrichtte, een koele, donkere ruimte met lades vol zaadzakjes op alfabetische volgorde, keurig opgeborgen tuingereedschap, bloemendraad en -spelden, en alle overige benodigdheden om bloemen te kweken, schikken en ordenen – aangevuld met de kleine tuin erbuiten, vol bloemen die ik zelf had gekweekt. Een lange, ruwe oppottafel liep langs de volle lengte van de muur en de warme, sterke geur van vochtige aarde hing in de lucht. Ik zette de twee openslaande deuren vast die toegang boden tot mijn tuin, zodat de lentelucht naar binnen kon.

Het was een speciale plek. Het was ook de plek die symbool stond voor mijn grootste geheim. Hoezeer ik ook van de winkel hield, wanneer ik sliep droomde ik van iets heel anders: grote open ruimtes boordevol leven, die ik eigenhandig bewerkte en verzorgde. Niet dat

ik dit ooit aan iemand had verteld. Bloom's was mijn verantwoordelijkheid en dat was zeker geen straf. Grote open ruimtes waren een zeldzaamheid in Londen en ik was nog nooit verder de stad uit geweest dan Hatfield.

Alle resterende spanning verdween zodra ik aan de slag ging: ik pakte het kattenkruidzaad, gaf het aan de klant en ging toen terug naar achteren met meer anemonen. Met mijn tong tussen mijn tanden maakte ik nieuwe boutonnières die beter zouden blijven zitten zonder hun broze schoonheid te verliezen. Het was fijn werk, werk dat mijn vingers bezighield en mijn hoofd tot rust bracht.

Tevreden over mijn verrichtingen rolde ik met mijn schouders, deed de ruikertjes voorzichtig in een houten mandje en bracht ze naar buiten, waar Jane ze enthousiast goedkeurde.

'Die zijn we binnen de kortste tijd kwijt,' zei ze met sprankelende ogen.

'Ah, juffrouw Bloom, daar bent u,' klonk een stem achter ons, en ik zag Janes glimlach verflauwen. Het was misschien wel de laatste stem die ik op dat moment wilde horen.

'Dag, meneer Earnshaw.' Terwijl ik me omdraaide naar Simons vader mat ik me een beleefde glimlach aan en zette een stap bij Jane vandaan, bij de winkel vandaan. Ik wilde hem hier niet hebben, al had hij meer rechten dan wie ook om er te zijn. Bij die gedachte liet alle kalmte waaraan ik zo hard had gewerkt me in de steek.

Geoffrey Earnshaw was een lange, goedgebouwde man. Zijn lichtblonde haar begon al te dunnen, zijn priemende ogen hadden een doffe grijsblauwe kleur, zijn huid was bleek als aangelengde melk. Hij had smalle, grijpgrage handen die ik zo goed mogelijk probeerde te mijden. Hij stond erom bekend die handen te laten rusten op plaatsen waar ze niet thuishoorden.

'Ik begreep dat u en Simon vanochtend een lastig gesprek hebben gevoerd.' Mijn maag draaide zich om bij de meevlevende grijns die hij me toewierp.

'Ik weet niet of lastig het juiste woord is,' zei ik met vaste en vriendelijke stem, opnieuw ingegeven door mijn trots. 'Ik vind het spijtig

dat de verloving ten einde is gekomen, maar zulke dingen gebeuren.'

'Daar hebt u helemaal gelijk in.' Hij schuifelde dichterbij. 'Ik moet zeggen dat ik opgelucht ben dat u het zo goed opvat, mijn beste.'

'Zo goed als te verwachten valt,' zei ik stijfjes, terwijl zijn knokige vingers zich om mijn elleboog sloten en erin knepen in wat kennelijk moest doorgaan voor een meevlevend gebaar. Ik voelde de koude, zware druk van de zegelring om zijn vinger.

'U zult wel bang zijn dat uw gewijzigde situatie ook gevolgen heeft voor onze zakelijke overeenkomst omtrent de huur.' Hij bromde tevreden. 'Het is een beetje onbeholpen om de verloving met de zoon van uw huisbaas te verbreken.' Hij gniffelde.

Ik hief mijn kin op en wist me ervan te weerhouden hem erop te wijzen dat ik niets te maken had met het verbreken van de verloving en dat als iemand zich al onbeholpen zou moeten voelen, hij het was. 'Dank u, maar ik maak me geen zorgen, meneer Earnshaw. Hoe de nieuwe voorwaarden van de huurovereenkomst ook luiden, ik weet zeker dat we eraan kunnen voldoen. Bloom's is niet voor niets al meer dan vijftig jaar een goedlopende zaak.'

Meneer Earnshaw trok vaderlijk zijn neus in een rimpel, maar haalde zijn hand niet weg. 'O, juffrouw Bloom, dat klinkt heel mooi, maar we zijn hier onder vrienden... We kennen elkaar veel te goed om te doen alsof. Ik zou een bloemenkar amper een zaak willen noemen.'

Ik moest me beheersen om hem niet van repliek te dienen. Mijn grootvader had zich van jonge bloemenventer opgewerkt tot uitbater van een van de meest vooraanstaande bloemenwinkels van Londen. Dat was niets om je neus voor op te halen, vooral niet wanneer je een middelmatige man als Earnshaw was. Hij had simpelweg zijn vaders aandelen in een rederij en zijn grootvaders slinkse vastgoedaankopen geërfd om vervolgens als een tevreden mopshond achterover te leunen en van de inkomsten te genieten. Geoffrey Earnshaw had nog nooit ook maar iets zelf gemaakt. Goed, op Simon na dan, en dat had ook niet bepaald geweldig uitgepakt.

'Maar we dwalen af.' Zijn hand kroop langs mijn arm omhoog en